

PPM2215 การบริหารตลาดการเงิน

Financial Market Management

อาจารย์ ดร.ภูติศ นอขุนทด
วิทยาลัยการเมืองและการปกครอง
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ปริมาณเงิน

แต่ละประเทศใช้เงินเป็นสื่อกลางการแลกเปลี่ยนหลายชนิด บางชนิดเป็นที่ยอมรับวงกว้างในประเทศหนึ่ง แต่อาจไม่เป็นที่นิยมในอีกประเทศหนึ่ง

ดังนั้น การนับปริมาณเงิน (Money Supply) จำแนกได้ 2 ความหมายคือ

1. ปริมาณเงินตามความหมายแคบ (Narrow Money) เป็นการนับปริมาณเงินโดยคำนึงถึงบทบาทของเงินฐานะที่เป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนเพียงอย่างเดียว

มีการใช้สัญลักษณ์ M_1 แทน คำนิยาม

ประกอบด้วย ธนบัตร เหรียญกษาปณ์ในมือประชาชน(ไม่นับรวมที่อยู่ในมือสถาบันรับฝากเงิน)

และเงินฝากกระแสรายวันของภาคเอกชน (ไม่นับรวมที่อยู่ในมือธนาคารกลางและกระทรวงการคลัง)

2. ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง (Broad Money) เป็นการนับปริมาณเงินโดยคำนึงถึงบทบาทของเงินฐานะที่เป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนและการเป็นเครื่องรักษามูลค่าด้วย

มีการใช้สัญญาลักษณะอื่นๆ เช่น M_2 M_3 เป็นต้น

กำหนดขึ้นแทนคำนิยามที่มีการนับรวมสินทรัพย์ทางการเงินให้ผลตอบแทนอื่นๆ นอกเหนือจากปริมาณเงิน M_1 เช่น

$M_2 = M_1 +$ เงินฝากออมทรัพย์ และเงินฝากประจำของภาคเอกชนและรัฐวิสาหกิจที่ธนาคารพาณิชย์

$M_3 = M_2 +$ ตัวสัญญาใช้เงินของบริษัทเงินทุนที่ถือโดยภาคเอกชน (เนื่องจากรัฐบาลไม่อนุญาตให้บริษัทเงินทุนทำธุรกรรมรับฝากเงินเหมือนธนาคารได้ ในทางปฏิบัติบริษัทเงินทุนจึงใช้วิธีดึงเงินออกจากลูกค้า ด้วยการกู้ยืมเงินจากลูกค้าในรูปของการออกตัวสัญญาใช้เงินให้ลูกค้าแทนสมุดเงินฝากของธนาคาร)

+ ตั๋วสัญญาใช้เงิน

หนังสือตราสารซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่า ผู้ออกตั๋ว ให้คำมั่นสัญญาว่าจะใช้เงินจำนวนหนึ่ง
ให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง หรือใช้ให้ตามคำสั่งของบุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับเงิน.

ตั๋วสัญญาใช้เงิน PROMISSORY NOTE			
เลขที่ NO.	00560		วันที่ DATE
ข้าพเจ้า I/WE			
ที่อยู่ OF			
สัญญาจะใช้เงินจำนวน PROMISE TO PAY THE SUM OF	บาท (	)	
ให้แก่ TO	หรือตามคำสั่ง OR ORDER		
ในวันที่ ON	ณ ธนาคาร AT	สาขา BRANCH	
ใช้ได้เป็นอาวัล GOOD AS AVAL			
วันที่ DATE	ผู้ออกตั๋ว MAKER'S SIGNATURE		

5/29-60

การเลือกใช้ค่านิยามของปริมาณเงินจะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของรัฐบาลหรือธนาคารของแต่ละประเทศ ซึ่งขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของสถานะเศรษฐกิจและการเงินในแต่ละช่วงเวลา เช่น

ประเทศกำลังพัฒนา ระบบเศรษฐกิจและตลาดการเงินยังพัฒนาไปไม่มากนัก ใช้ค่านิยามตามความหมายแคบที่คำนึงถึงบทบาทของเงินฐานะที่เป็นสื่อกลางแลกเปลี่ยนเพียงอย่างเดียว

ประเทศที่พัฒนาแล้ว ตลาดการเงินมีการพัฒนาไปมาก สินทรัพย์ทางการเงินที่คนนิยมถืออยู่ก็มีมากมายหลายชนิด ใช้ค่านิยามตามความหมายกว้าง

ปริมาณเงินในประเทศไทย

ปริมาณเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นธนาคารกลางที่ดูแลนโยบายการเงินของประเทศไทยใช้เป็นเครื่องชี้วัดภาวะการเงินของระบบเศรษฐกิจ คือ ปริมาณเงินตามความหมายแคบ (ยกเว้นการวิเคราะห์สภาวะทางการเงินบางประการของประเทศ จะใช้ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง)

ในส่วนของการผลิตเงินตราขึ้นใช้ภายในประเทศกระทำโดย 2 หน่วยงาน คือ

การนับปริมาณเงินตามความหมายกว้างของธนาคารแห่งประเทศไทย

นอกเหนือจากการนับรวม M_1 เข้ากับ เงินฝากออมทรัพย์และเงินฝากประจำที่ธนาคารพาณิชย์ และตั๋วสัญญาใช้เงินของบริษัทเงินทุน ตามคำนิยามข้างต้นแล้ว “ยังนับรวมเงินฝากของสถาบันการเงินเฉพาะกิจที่เป็นธนาคาร ตัวแลกเงินที่ออกโดยธนาคารพาณิชย์ เงินรับฝากของสหกรณ์ออมทรัพย์ และมูลค่าสินทรัพย์สุทธิของ**กองทุนรวมตลาดเงิน**ด้วย”

กองทุนรวมตลาดเงิน

เป็นกองทุนที่ลงทุนในเงินฝากและหรือตราสารหนี้ที่มีคุณภาพ
มีสภาพคล่อง มีความผันผวนด้านราคาต่ำ
และมีอายุคงเหลือไม่เกิน 397 วัน โดยดำรงอายุถัวเฉลี่ยแบบ
ถ่วงน้ำหนัก ณ ขณะใดขณะหนึ่งไม่เกิน 92 วัน

สรุป

เงินเป็นสิ่งที่ช่วยให้มนุษย์ได้แลกเปลี่ยนสินค้าและบริการได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

นอกจากนี้ ยังเป็นตัววัดมูลค่า เก็บรักษามูลค่า และตัวเลื่อนการชำระหนี้ในอนาคที่ดีกว่าการแลกเปลี่ยนโดยตรง

เงินจะต้องมีคุณลักษณะสำคัญที่ดี ต้องเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป มีเสถียรภาพในมูลค่า และพกติดตัวไปได้ง่าย

ค่าของเงินจะเปลี่ยนไปตามระดับราคาสินค้าและอัตราแลกเปลี่ยน

ส่วนการนับปริมาณเงินทั่วไปมีตั้งแต่ความหมายแคบ ได้แก่ธนบัตร เหรียญกษาปณ์ และเงินฝากกระแสรายวัน จนถึงความหมายกว้างที่รวมเงินเครดิตที่ถูกพัฒนาขึ้นในตลาดสมัยใหม่

โดยอุปทานของเงินที่มีอยู่ในระบบเศรษฐกิจจะขึ้นอยู่กับนโยบายของธนาคารกลาง ส่วนอุปสงค์ต่อเงินเกิดจากความต้องการใช้จ่ายใช้สอย การไว้วางในยามฉุกเฉิน และเพื่อการเก็งกำไร

ระบบการเงิน

ชนิดของเงินตรา

ชนิดของเงินตราที่ใช้กันตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จำแนกเงินได้เป็น 3 ชนิด ได้แก่

1. เงินที่มีมูลค่าเต็มตัว (Full-bodied Money)

เงินที่มีมูลค่าเต็มตัว คือ เงินที่มีมูลค่าของเนื้อโลหะเท่ากับมูลค่าในฐานะที่เป็นเงินตรา เช่น เงิน 1 ดอลลาร์ มีค่าเท่ากับน้ำหนักทองคำบริสุทธิ์ 24.75 เกรนส์

โดยในอดีตที่ผ่านมาเงินตราที่มีมูลค่าเต็มตัว ได้แก่ เงินสินค้า เช่น หนังสัตว์ ขนสัตว์ เป็นต้น และเงินโลหะ เช่น ทองคำ

เงินที่มีมูลค่าบนเหรียญเท่ากับมูลค่าของเนื้อโลหะที่ใช้ทำเหรียญนั้น

2. เงินที่ใช้แทนเงินที่มีมูลค่าเต็มตัว (Representative Full-bodied Money)

เงินที่ใช้แทนเงินที่มีมูลค่าเต็มตัวมีการพัฒนาขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจ เช่น ใบรับฝากเงินของนายช่างทอง (Goldsmith Certificate) บัตรธนาคาร (Bank Note) เป็นต้น

ทำด้วยกระดาษโดยสามารถนำมาแลกเป็นเงินเหรียญหรือโลหะที่มีมูลค่าเต็มตัวได้เสมอ เนื่องจากตัวมันเองเป็นกระดาษที่ไม่มีมูลค่า แต่เพียงใบแทนเงินที่มีมูลค่า เช่น บัตรธนาคารของประเทศสหรัฐอเมริกาในอดีตชนิดที่สามารถนำมาแลกเป็นเงินจำนวน 55 ดอลลาร์ หรือแลกเป็นทองคำหรือเงินที่มีมูลค่าเทียบเท่า เป็นต้น

3. เงินเครดิต (Credit Money)

เงินเครดิตเป็นเงินที่มีมูลค่าไม่เต็มตัว หรือเป็นเงินที่มีมูลค่าในฐานะเงินตราสูงกว่ามูลค่าของวัสดุที่นำมาทำเป็นเงิน เช่น ธนบัตร เหรียญกษาปณ์ เป็นต้น ยังคงใช้กันจนถึงทุกวันนี้

โดยทั่วไปจำแนกเงินเครดิตออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เงินเหรียญกษาปณ์ เงินกระดาษ เงินในบัญชี

1. เงินเหรียญกษาปณ์ (Token Coin)

เป็นเงินเหรียญที่ทำขึ้นจากโลหะโดยมูลค่าในทางเงินสูงกว่ามูลค่าเนื้อโลหะที่นำมาทำเป็นเหรียญนั้น ปกติรัฐบาลจะผลิตเงินเหรียญกษาปณ์ขึ้น เพื่อเป็นเงินทอนหรือเป็นเงินหน่วยย่อยในการอำนวยความสะดวกสำหรับการซื้อขายสินค้าและบริการที่มีมูลค่าไม่มากนัก เช่น

เงินเหรียญกษาปณ์ที่รัฐบาลผลิตจะมีลักษณะ คือ ทำด้วยโลหะ มีการกำหนดน้ำหนักและความบริสุทธิ์ของโลหะที่ใช้ทำเหรียญแต่ละชนิด และมีการ **ตราประทับ** เพื่อความสวยงามและป้องกันการปลอมแปลง โดยมีหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการผลิตเหรียญกษาปณ์ ดังนี้

- 1) ควรทำให้ปลอมได้ยาก โดยมีลวดลาย ตราประทับ
- 2) ควรทำด้วยโลหะแข็งพอสมควร เพื่อไม่ให้สึกหรองง่าย
- 3) ควรเป็นรูปกลมแบน มีขนาดเหมาะสม และสะดวกในการพกพา
- 4) ชูดเอาเนื้อโลหะมีค่าไปใช้ได้ยาก

2. เงินกระดาษ (Paper Money)

เป็นเงินที่ทำขึ้นจากกระดาษ ซึ่งมูลค่าในทางเป็นเงินสูงกว่ามูลค่าของกระดาษที่นำมาทำเป็นเงินนั้น โดยปัจจุบันสิทธิการออกเงินกระดาษออกเป็นของรัฐบาลหรือธนาคารกลางที่เรียกว่า “ธนบัตร” มีมูลค่าไม่เต็มตัวและไม่สามารถแลกเป็นโลหะคืบได้ (Fiat Money) แต่มีลักษณะเป็นเพียงธนบัตรที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมายเท่านั้น (legal Tender)

3. เงินในบัญชี (Scriptural Money)

เงินประเภทนี้เป็นเงินเครดิตที่เกิดขึ้นในช่วงระบบเศรษฐกิจสมัยใหม่ ที่ระบบการเงินการธนาคารได้มีการพัฒนาไปมากคือ “เงินฝากกระแสรายวัน” ซึ่งสร้างโดยระบบธนาคารพาณิชย์

ปัจจุบันเงินเงินเครดิตได้รับการยอมรับและมีการใช้กันอย่างกว้างขวางตามการขยายตัวทางการค้าและการลงทุนที่มีการซื้อขายสินค้ากันคราวละมากๆ เนื่องจากเงินฝากกระแสรายวันมีการส่งจ่ายด้วยเช็ค มีความปลอดภัย สะดวกและรวดเร็วกว่าการใช้เหรียญหรือเงินกระดาษ และยังสามารถสลักหลังโอนให้บุคคลอื่นๆได้ตามเงื่อนไขที่กฎหมายกำหนด อย่างไรก็ตาม เงินชนิดนี้มีใช้เงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย เจ้าหนี้จึงสามารถปฏิเสธการรับชำระหนี้ด้วยเช็คได้

มาตรฐานเงินตรา (Monetary Standard)

หมายถึง “กฎเกณฑ์ หรือระเบียบข้อบังคับต่างๆที่กำหนดขึ้น เพื่อเป็นหลักแห่งมูลค่าเงินตราที่นำมาใช้” โดยมาตรฐานเงินตราหลักที่นำมาใช้ระบบการเงินของโลกตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จำแนกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ มาตรฐานเงินตราที่อิงโลหะมีค่า (Metallic Standard) มาตรฐานเงินตราที่ไม่อิงโลหะมีค่า (Non-Metallic Standard) มาตรฐานเงินตราภายใต้กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund Standard หรือ IMF)

1. มาตรฐานเงินตราที่อิงโลหะมีค่า (Metallic Standard)

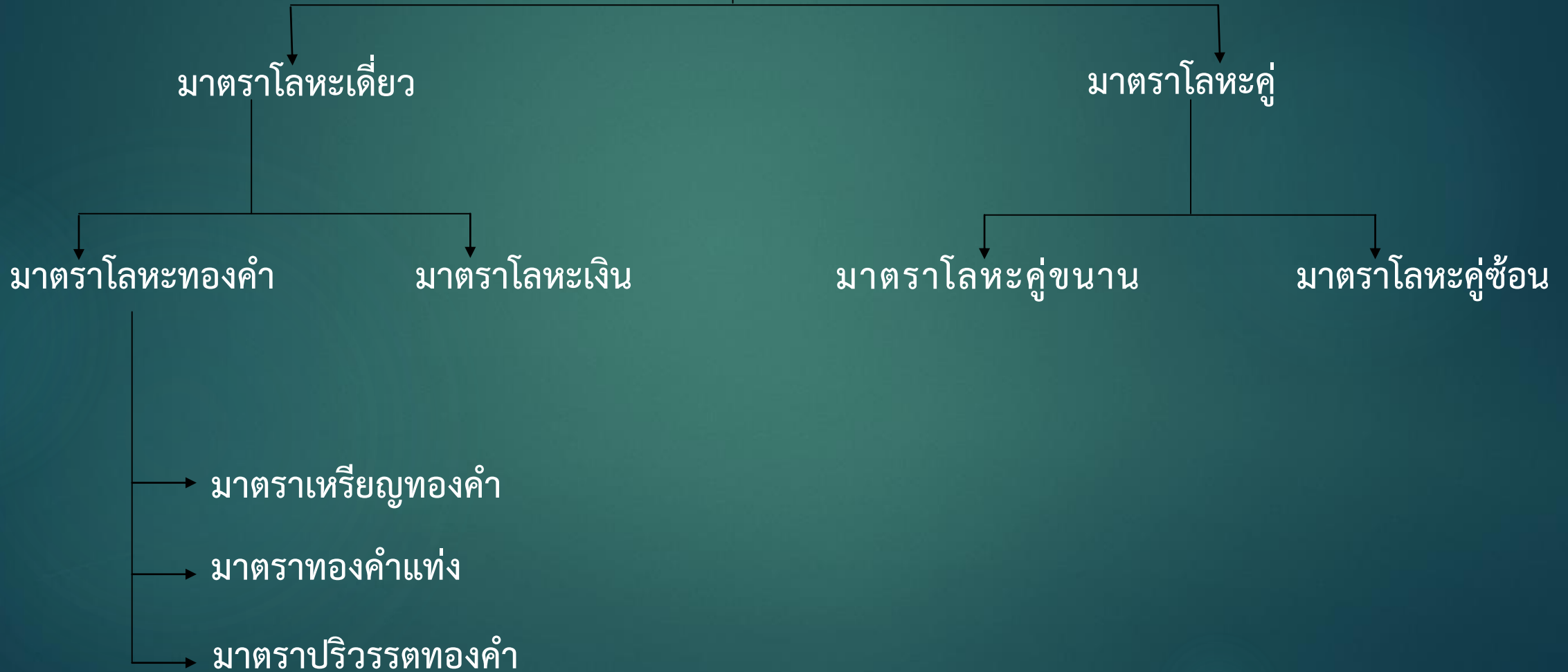
นิยมเรียกสั้นๆว่า มาตรฐานโลหะ (Metallic Standard) คือ ระบบเงินตราที่ใช้โลหะมีค่าเป็นมาตรฐานในการกำหนดมูลค่าของเงินตรา จำแนกออกเป็น 2 มาตรฐานหลัก ได้แก่

มาตราโลหะเดี่ยว(Monometallic Standard)

มาตราโลหะคู่(Bimetalllic Standard)

แต่ละมาตรายังจำแนกออกเป็นมาตราย่อยๆ ดังนี้

มาตรฐานเงินตราที่อิงโลหะมีค่า (Metallic Standard)

1. มาตราโลหะเดี่ยว (Monometallic Standard)

มาตราโลหะเดี่ยว หมายถึง ระบบเงินตราที่ใช้โลหะมีค่าชนิดใดชนิดหนึ่งเป็นมาตรฐานในการกำหนดมูลค่าของเงินตรา ได้แก่ ทองคำ และโลหะเงิน

มาตราทองคำ

ระบบเงินตราที่ใช้ทองคำเป็นมาตรฐานในการกำหนดมูลค่าของเงินตรา โดยประเทศอังกฤษเป็นประเทศแรกที่น่ามาใช้ในช่วงปี ค.ศ.1821 และมีการใช้ในหลายประเทศ เช่น โปรตุเกส สหรัฐอเมริกา

มาตราทองคำได้เริ่มเสื่อมคลายความเชื่อมั่นจากประชาชน และได้มีการยกเลิกการใช้ไปในที่สุด ในช่วงทศวรรษที่ 1930 โดยมาตราทองคำที่เคยถูกนำมาใช้ ประกอบด้วย มาตราเหรียญทองคำ มาตราทองคำแท่ง (Gold Bullion Standard) มาตราปริวรรตทองคำ (Gold Exchange Standard)

มาตราเหรียญทองคำ

มาตราที่มีกำหนดให้มีการเทียบเนื้อโลหะทองคำให้มีจำนวนที่แน่นอนในการผลิตเหรียญแต่ละเหรียญ โดยจะต้องเป็นเหรียญทองคำที่มีมูลค่าเต็มตัว ออกมาหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ โดยเพื่อที่จะให้เหรียญทองคำที่ใช้หมุนเวียนนั้นมีเสถียรภาพ ประชาชนยอมรับ เกิดความน่าเชื่อถือ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการมีเงื่อนไข ดังนี้

1. กำหนดมูลค่าทองคำที่จะทำเหรียญเป็นหน่วยที่แน่นอนว่าในแต่ละเหรียญนั้นจะมีการใช้ปริมาณทองคำที่ใช้ในการผลิตเหรียญว่าจะให้น้ำหนักเท่าใด โดยให้มีปริมาณน้ำหนักเท่ากันทุกๆเหรียญ
2. กำหนดให้มีการผลิตเหรียญทองคำได้โดยไม่จำกัดจำนวนและไม่เสียค่าใช้จ่ายเพื่อป้องกันมิให้ราคาทองคำในตลาดมีมูลค่าที่ต่ำกว่าทองคำที่เป็นเงินเหรียญ
3. กำหนดให้มีการหลอมเหรียญทองคำเป็นเนื้อโลหะได้ไม่จำกัดจำนวน เพื่อป้องกันมิให้มูลค่าทองคำในตลาดสูงกว่าราคาทองคำที่เป็นเงินเหรียญ
4. กำหนดให้สามารถนำเงินชนิดอื่นๆที่ใช้หมุนเวียนในระบบการเงินขณะนั้น มาแลกกับเงินเหรียญทองคำได้ในมูลค่าเท่ากัน
5. กำหนดให้มีการนำทองคำเข้าและออกนอกประเทศได้อย่างเสรี ทั้งนี้เพื่อให้ราคาทองคำเท่ากันภายในและภายนอกประเทศ

มาตราทองคำแท่ง (Gold Bullion Standard)

เป็นมาตราที่ถูกนำมาใช้ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เนื่องจากทองคำมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการผลิตเป็นเงินตรา ดังนั้น มาตรานี้จึงไม่มีการผลิตเหรียญทองคำขึ้นมาใช้เป็นเงินตราหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ แต่จะใช้วิธีการอ้างอิงมูลค่าของเงินตราที่ผลิตขึ้นมามีค่าเท่ากับทองคำแท่ง

โดยการเก็บทองคำแท่งไว้เป็นทุนสำรองเพื่อให้เกิดการยอมรับและความน่าเชื่อถือของเงินตราที่ผลิตขึ้นเท่านั้น ทั้งนี้ มาตราทองคำแท่งมีการกำหนดหลักเกณฑ์ต่างๆ สรุปได้ดังนี้

1. ไม่มีการทำเหรียญทองคำขึ้นให้หมุนเวียน โดยทำการกำหนดหน่วยเงินของประเทศที่ผลิตขึ้นนั้นให้มีค่าเทียบเท่ากับทองคำ โดยเก็บทองคำแท่งไว้เป็นทุนสำรองเท่านั้น
2. ไม่อนุญาตให้นำเงินชนิดใดมาแลกเป็นทองคำได้โดยอิสระ แต่มีการจำกัดปริมาณและอัตราแลกเปลี่ยนที่รัฐบาลเป็นผู้กำหนดเท่านั้น
3. อนุญาตให้มีการนำทองคำเข้าและออกประเทศได้อย่างเสรี เพื่อให้ราคาทองคำภายในและภายนอกประเทศเท่ากัน
4. รัฐบาลรับซื้อทองคำโดยไม่จำกัดจำนวน เพื่อให้มูลค่าทองคำคงที่ อันเป็นการรักษามูลค่าของเงินตราที่ผลิตขึ้นนั้น

1. มาตรฐานเงินตราที่อิงโลหะมีค่า (Metallic Standard)

ในสถานการณ์ วิกฤติเศรษฐกิจ “ ราคาทอง “ มักมีความผันผวน ขึ้นลง อย่างต่อเนื่อง จึงทำให้หลาย ๆ ท่านหันมาให้ความสนใจการลงทุนทองคำกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน

ทองคำแท่ง คืออะไร ?

- ▶ ทองคำแท่ง คือ ทองคำที่ผลิตออกมาโดยการหลอมเป็นแท่ง ด้วยบล็อกสีเหลี่ยม มีตั้งแต่ชนิดน้ำหนักน้อยจนถึงมาก เริ่มต้นตั้งแต่ น้ำหนักไม่ถึง 1 บาท ไปจนถึงน้ำหนักหลายสิบบาท ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ทองคำแท่งไม่มีค่ากำเหน็จ แต่จะมีค่าบล็อก หรือค่า Premium แทน
- ▶ โดยทั่วไปราคาจะอยู่ประมาณ 250 บาท/ทองคำแท่งหนัก 1 บาท ถ้าซื้อ 5 บาท ขึ้นไปจะไม่คิดราคาค่าบล็อก
- ▶ ทองคำแท่ง แบ่งได้เป็น 2 แบบ

1. ทองคำแท่งแบบไม่มีค่าบล็อก

ทองคำแท่งแบบไม่มีค่าบล็อก คือ ทองคำแท่งที่มีน้ำหนัก ตั้งแต่ 5 บาท ขึ้นไป จนถึงน้ำหนักหลักกิโลกรัม ที่ไม่มีลวดลายประดับสวยงาม หากมีลวดลาย จะเป็นแค่โลโก้เล็ก ๆ ของทางร้านสลักประทับไว้ที่ทองคำแท่งทองคำ ประเภทนี้ จึงนิยมซื้อเพื่อทำการลงทุนโดยเฉพาะ

2. ทองคำแท่งแบบมีค่าบล็อก

ทองคำแท่งแบบมีค่าบล็อก คือ ทองคำแท่งที่มีน้ำหนัก น้อยกว่า 5 บาท ลงมา ยกตัวอย่าง เช่น ทองคำน้ำหนัก 4 บาท , 1 สลึง , 1 กรัม เป็นต้น หรือ แบบมีลวดลายต่าง ๆ เช่น ลายเทศกาลพิเศษต่าง ๆ เพื่อซื้อไปเป็นของขวัญสุดพิเศษ มอบให้คนสำคัญในโอกาสต่าง ๆ ทองคำแท่งประเภทนี้ จึงเหมาะกับการซื้อเพื่อนำไปเป็นของขวัญมากกว่า

ข้อดีของทองคำแท่ง

- เหมาะแก่การซื้อเพื่อทำการลงทุน
- เหมาะแก่การซื้อเพื่อเป็นของขวัญในโอกาสพิเศษต่าง ๆ
- ไม่มีค่ากำเหน็จของราคาทอง

ทองรูปพรรณ คืออะไร ?

- ▶ ทองรูปพรรณ คือ “ทองคำ” ที่นำมาขึ้นรูปเป็นรูปแบบลักษณะต่างๆ นิยมนำมาใช้เป็นเครื่องประดับ เพื่อทำการสวมใส่ เพื่อความสวยงาม อาทิเช่น สร้อยคอ, แหวน, กำไลข้อมือ และสร้อยข้อมือ
- ▶ ซึ่งทองรูปพรรณแต่ละแบบนี้จะมี **ค่ากำเหน็จ** หรือค่าแรง ของช่างทอง ที่ทำการออกแบบขึ้นรูปทองในแต่ละลวดลาย จากทองคำแท่งมาเป็นทองรูปพรรณนั่นเอง โดยค่ากำเหน็จจะขึ้นอยู่กับความยากง่ายของทองรูปพรรณแต่ละแบบ
- ▶ *ค่ากำเหน็จ และ ค่าบล็อค มีขึ้นเพื่ออะไร ยกตัวอย่างเช่น
กรณีหากคุณซื้อทองมาแล้ว และต้องการนำทองกลับไปขาย เราจะได้ราคาขายคืนต่ำกว่าราคาที่ซื้อ เนื่องจากไม่ได้รวมค่ากำเหน็จลงไปด้วย และรวมถึงยังถูกหักค่าน้ำหนักน้ำประสานทองที่เป็นส่วนหนึ่งในการเชื่อมรอยต่อของทองรูปพรรณ

ข้อดีของทองรูปพรรณ

- ราคาเริ่มต้นไม่สูง
- สามารถซื้อเก็บไว้เพื่อออมเริ่มต้นการลงทุนได้
- ใช้สวมใส่เป็นเครื่องประดับเพื่อความสวยงามได้

ดังนั้นทองรูปพรรณ จึงไม่เหมาะสำหรับการลงทุนสักเท่าไร

แต่เหมาะสำหรับนำมาสวมใส่เป็นเครื่องประดับ หรือ เพื่อสำหรับ
ออมเงิน ซื้อมา-ขายไปเพื่อเพิ่มมูลค่าในช่วงราคาทองขึ้นอีกด้วย

สรุป

ทองทั้ง 2 ประเภท มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ทองรูปพรรณ จะเหมาะสำหรับ นำมาเป็นเครื่องประดับสวมใส่ เพื่อความสวยงาม

ทองคำแท่งนั้น เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการซื้อทองเพื่อไว้ทำการลงทุน เก็งกำไรต่อไปในอนาคต ซึ่ง

ราคาของทองรูปพรรณ จะมีราคาแพงกว่า ราคาของทองคำแท่ง เนื่องจากต้องมีค่าขึ้นรูปของช่างทอง เพื่อความสวยงามที่แตกต่างกันออกไป ตามความยากง่าย

ราคาขาย ของทองคำแท่งจะดีกว่า จะไม่โดนหักค่าน้ำยาประสาน ค่ากำเหน็จ สาเหตุที่ทองคำแท่งมีราคาถูกกว่า ทองรูปพรรณ เนื่องจาก ไม่มีการเก็บค่ากำเหน็จ หรือ ค่าแรงในการทำทอง แต่จะมีค่าบล็อก หรือ ค่าพรีเมียม ซึ่งถูกกว่าค่ากำเหน็จของทองรูปพรรณ